

ANNITA ARGYROHΛIOΠΟΥΛΟΥ

MATER

FABER

ANNITA ARGIROHΛIOΠΟΥΛΟΥ

MATER
FABER

MATER FABER

Μετά από μια μεγάλη περίοδο σχεδόν μονοχρωματικής ζωγραφικής, η Αννίτα Αργυροηλιοπούλου επιλέγει και χρησιμοποιεί έντονα χρώματα στις συνθέσεις της καινούριας ενότητας δουλειάς της, στην οποία συνδυάζει ζωγραφική και εκτυπώσεις. Οι σκιές και οι αντικατοπτρισμοί των προηγούμενων έργων της απομακρύνονται, διατηρείται, ωστόσο, η τρισδιάστατη αίσθηση και το θάμπωμα της φόρμας. Μορφές παιδιών και ζώων αποτέλεσαν ιδιαίτερα αγαπητή θεματική σε προηγούμενες ενότητες δουλειάς της – μορφές-υπάρξεις πιο «φιλικές», σύμφωνα με την ίδια, προς τη φύση, ενώ επιπρόσθετα στις συνθέσεις με τα ζώα εμφανείς ήταν οι επιρροές από το κίνημα για τα ηθικά δικαιώματά τους. Στις πρόσφατες συνθέσεις της εμφανίζονται νεαρές γυναίκες παραδομένες στον ύπνο, στο μοναδικό, καθημερινό ιδιωτικό καταφύγιο που έχει απομείνει στον άνθρωπο· νεαρές γυναίκες τυλιγμένες με μια πολύχρωμη, πλεχτή κουβέρτα. Εικόνες ήρεμες που αναδύονται και χάνονται μέσα στα ημιδιαφανή κουτιά από πλεξιγκλάς όπου είναι τοποθετημένες, ενισχύοντας την επιβολή μιας ατμόσφαιρας αδιατάρακτης σιωπής, ακινησίας και αδιόρατης μελαγχολίας.

Η Αννίτα με τα νέα της έργα έρχεται να μιλήσει για την ασφάλεια και την προστασία, να απεικαστεί τη ζωτική της σχέση με τον κόσμο, να αναφερθεί σε προσωπικά βιώματα και μνήμες, να επικεντρωθεί στη σχέση της με τη μητέρα της αλλά και την κόρη της, να αφηγηθεί χαμηλόφωνα και παρηγορητικά μικρές ιστορίες για όλα εκείνα τα απλά πράγματα και καταστάσεις που τελικά μπορεί να είναι τα πιο ουσιώδη, τα πιο ειλικρινή. Και όλα αυτά σε μια σύγχρονη συνθήκη όπου η αδυνατότητα της αγάπης σε όλες τις εκδοχές, της απόλαυσης της συντροφιάς, της καθημερινής περιπέτειας να συναντιέσαι με τον άλλον, οδηγεί στην ερημοποίηση της ζωής, στη μοναξιά, στην αλλοτρίωση, στην έλλειψη ελπίδας, στο ψυχολογικό αδιέξοδο.

Η κουβέρτα που εμφανίζεται σε όλα τα έργα είναι πλεγμένη από τη μητέρα της. Και ακριβώς αυτό είναι το στοιχείο που προσδίδει στις εικόνες έντονα

φορτισμένη συναισθηματική διάσταση. Η μητέρα ως παρουσία-απουσία, η μητέρα όχι με τον παλιό, συμβατικό της ρόλο στις παραδοσιακές πατριαρχικές κοινωνίες ως ο «άγγελος» της εστίας που αφιερώνει τη ζωή της στην ανατροφή και στη φροντίδα των παιδιών της. Αλλά, η μητέρα ως το αγαπητικό σώμα που μαθαίνει στο παιδί να κατανοεί τις λέξεις και τον κόσμο, δίνοντας όνομα και νόημα στα πράγματα, που μιλά ψιθυριστά και αγκαλιάζει τρυφερά, που δημιουργεί μια μοναδική σχέση εμπιστοσύνης και ζεστασιάς. Η έννοια του χρόνου διατρέχει τις συνθέσεις, λιγότερο ως αφηρημένη έκφραση της αναπόδραστης μοίρας του τέλους και της υπαρξιακής αγωνίας, και περισσότερο ως μεταφορά του αέναου κύκλου της ζωής, της διαδοχής και του περάσματος από γενιά σε γενιά με δυνατούς και ακατάλυτους μεταξύ τους δεσμούς - μια τελικά γαλήνια αντίληψη συμφιλίωσης και κατάφασης με τη ζωή να συνεχίζεται μέσα από τον άλλον, μέσα από τη βιωμένη αγάπη που διαρκεί και τη δυνατή ανάμνηση που επιμένει.

Η Αννίτα αποτιεί φόρο τιμής στη μητέρα της. Η σύνδεση μαζί της αποτυπώνεται και στη γλυπτική σύνθεση που κυριαρχεί στον χώρο, ένα πυκνό πλέγμα από σύρμα και μάλλινες κλωστές, μια νέα «πλεκτή» κουβέρτα με πρότυπο εκείνη της μητέρας της. Η επιλογή του «πλεξίματος» σ' αυτήν την περίπτωση δεν σχετίζεται τόσο με τη χειροτεχνική ή την έμφυλη διάσταση του έργου τέχνης, αλλά με μια διαδικασία, σωματική και ψυχική συνάμα, που ανακαλεί τη μητέρα της, μια διαδικασία λυτρωτική, μια διαδικασία αυτογνωσίας, πνευματικής συγκέντρωσης και συναισθηματικής κορύφωσης, μια διαδρομή στον χρόνο με αόρατα νήματα να δένουν, να οδηγούν και να ορίζουν τις ζωές των ανθρώπων. Το πλέξιμο, ήδη από τον αρχαίο κόσμο, συνδέεται με την αφήγηση ιστοριών. Και η Αννίτα αφηγείται τη δική της προσωπική ιστορία. Η τοποθέτηση επάνω στο γλυπτικό πλέγμα της αυθεντικής, πλεγμένης από τη μητέρα της, κουβέρτας που παίρνει το σχήμα ενός ανθρώπινου σώματος προσδίδει στο έργο απροσδόκητα και κοινωνικό-πολιτικό περιεχόμενο, αφού παραπέμπει σε άστεγους ή σε πρόσφυγες, παρατημένους στο έλεος της απανθρωπιάς και της αδιαφορίας – ψυχές βασανισμένες και πληγωμένες, ληλητημένα όνειρα και ακυρωμένες ελπίδες.

Σε έναν κόσμο χωρίς αγάπη, η Αννίτα Αργυροηλιοπούλου παρουσιάζει έργα που επιβάλλονται τόσο με τις εικαστικές τους αξίες όσο και με τη δύναμη και την αμεσότητα του μηνύματός τους, απευθύνονται και επικοινωνούν, προκαλούν το βλέμμα, μεταφέρουν αυτούσια την αλήθεια και τη συγκίνηση της δημιουργού τους.

Γιάννης Μπόλης
Ιστορικός της τέχνης

After a long period of working predominantly in monochromatic painting, Annita Argirolipoulou has embraced vivid colours in the compositions of her new body of work, in which she seamlessly intertwines painting with digital prints. The shadows and reflections of her earlier work have given way, yet she retains the sense of three-dimensional depth and the blurring of form. In previous units of her work, figures of children and animals were prominent and recurring themes; they were forms she perceived as being "friendlier" to nature. Her compositions featuring animals were also notably influenced by the animal rights movement. In her recent compositions, young women appear surrendered to sleep, the last remaining private refuge of modern life, wrapped in a colourful, handwoven blanket. These serene images emerge and disappear within the translucent plexiglass boxes that encase them, underscoring an evoked atmosphere of uninterrupted silence, stillness, and subtle melancholy.

Through this new series of works, Annita explores themes of safety and protection, depicts her vital connection with the world, refers to personal memories and experiences, reflects on her relationship with her mother and daughter, gently and comfortingly narrating intimate stories about life's simplest yet most profound and sincere moments. These are all set against the backdrop of a contemporary reality in which the impossibility of any kind of love, of enjoying companionship, of the daily adventure of human connection, leads to feelings of profound loneliness, alienation, hopelessness and psychological impasse.

The blanket featured in all the works was lovingly woven by her mother, which is exactly the element that infuses the images with an emotionally charged resonance. The mother is presented in both its presence and absence, transcending conventional stereotypes and the traditional patriarchal societies' depictions of her as an "angelic" domestic figure devoted to child raising and caregiving. Instead, the mother is depicted as a nurturing, loving presence who teaches her child how to comprehend words and the world, imparting names and

meanings to things, someone who whispers softly to the child and embraces it tenderly, fostering a unique bond of trust and warmth. The concept of time weaves through these compositions, less as an abstract expression of the inevitable end and existential angst, and more as a metaphor for life's perpetual cycle, the continuity and succession of generations, and the enduring, unbreakable bonds that connect them. This ultimately conveys a serene sense of reconciliation and affirmation, with life preserved through others, through the enduring and mutual love and their treasured memories.

Annita pays homage to her mother. Their connection is also reflected in the centrepiece of the exhibition, a sculptural composition featuring a dense mesh made of wire and woollen threads, a new "woven" blanket modelled after her mother's original handiwork. Here, the act of "weaving" is not so much related to the handicraft nature or gendered connotations of this kind of artwork, but to a deeply physical and emotional process that recalls her mother a process that is redemptive, a process of self-knowledge, spiritual focus and emotional climax, a journey through time in which invisible threads bind, give guidance to and define people's lives. Already since antiquity, weaving has been associated with storytelling and Annita tells us her own personal story. The inclusion of her mother's original blanket in the sculptural composition, shaped like a human body, imbues the work with an additional and surprising socio-political dimension, evoking the plight of the homeless or refugees who are abandoned to inhumanity and indifference—battered and wounded souls with shattered dreams and thwarted hopes and aspirations.

In a world increasingly devoid of love, Annita Argirolipoulou presents works that resonate both with their artistic values and with the raw, powerful immediacy of their message, addressing and engaging viewers, challenging their gaze, and conveying the artist's unaltered truth and emotion.

Yannis Bolis
Art Historian

MEDITATION

Έχω την τύχη να παρακολουθώ από κοντά το έργο της Αννίτας, από τη στιγμή της σύλληψης της πρώτης ιδέας, στη γέννηση της πρώτης οπτικής χειρονομίας, την ολοκλήρωση της σύνθεσης, ενίοτε την αναθεώρηση κάποιων λεπτομερειών, μερικές φορές – όχι συχνά - την καταστροφή ενός άτυχου έργου. Το ονομάζω «τύχη», αν και η σωστή λέξη είναι «προνόμιο», ένα προνόμιο με τρία διακριτά χαρακτηριστικά.

Η διαδικασία ολοκλήρωσης ενός έργου είναι μοναδική, ποτέ δεν επαναλαμβάνεται δύο φορές με τον ίδιο τρόπο. Ενώ ο δημιουργός είναι ο ίδιος, οι ιδέες του εμβαθύνουν και το βλέμμα του οξύνεται, γι αυτό η διαδικασία γέννησης ενός έργου, αλλά και ενός νέου κύκλου έργων συνιστά μια καινούρια κατάθεση. Σαν να παρατηρείς ένα φυσικό φαινόμενο που αλλάζει μορφές μέσα στο χρόνο, τα έργα ενός καλλιτέχνη αποτελούν μια μοναδική ενότητα που εμπεριέχει το «ίδιο» και το «επόμενο». Η μοναδικότητα σε πολλαπλές μορφές είναι το πρώτο από τα τρία χαρακτηριστικά του προνομίου ενός παρατηρητή.

Η Αννίτα βρίσκεται διαρκώς στο κέντρο της εικαστικής έρευνας – ως γυναίκα, ως μητέρα ή ως κόρη – με τους πολλαπλούς της ρόλους σε αρμονία και διάλογο. Αβίαστα, με φυσικότητα και χάρη εξισορροπεί το βίωμα και τη μνήμη, το συναίσθημα με τη φόρμα, τα υλικά, τη σύνθεση, το παιχνίδι, τη σοβαρότητα, το φως και τη σκιά – όλα μαζί σαν πολυφωνική ωδή που εμπεριέχει τις αντιθέσεις συνθετικά και όχι συγκρουσιακά. Στις πολλές δεκαετίες που την παρακολουθώ δεν λοξοδρόμησε ούτε προς την συνθηματολογία της εκάστοτε ιδεολογικής μόδας ούτε προς τα καλέσματα της εύκολης αναπαράστασης. Επιμένει να ακούσει πρώτα τη «φωνή» της για να ξεκινήσει έναν καινούριο κύκλο δημιουργίας. Σε όλο της το έργο είναι φανερό ότι υπάρχει ένας εσωτερικός ψίθυρος – όλο και πιο ορατός από έκθεση σε έκθεση. Ο ψίθυρος είναι η υπογραφή της και το αποτύπωμά της. Δεν εκβιάζει τον θεατή. Τον καλεί με διακριτικό και αισθησιακό τρόπο. Αυτό είναι το δεύτερο χαρα-

κτηριστικό που απολαμβάνει ο πιστός θεατής: διακρίνει τον σκληρό πυρήνα που ο καλλιτέχνης μας επιτρέπει να δούμε σε συνέχειες, μόνο μέσα από το έργο του και όχι με ιδεολογικά σχήματα και δηλώσεις.

Αν η μοναδικότητα της κάθε φάσης κι ο ψίθυρος της υπογραφής είναι δύο χαρακτηριστικά του έργου της, το τρίτο και ίσως το σημαντικότερο είναι η σύμπτυξη του βιώματος και της διανοητικής επεξεργασίας σε σύγχρονο εικαστικό λόγο. Ο συγκερασμός που επιτυγχάνεται ανάμεσα στην αγωνία του καλλιτέχνη και στη συλλογική ανησυχία των ανθρώπων, γεννούν τη συγκατάνευση ανάμεσα τους. Φαίνεται ότι η ανάγκη της Αννίτας να εκφράσει έναν σύγχρονο εικαστικό λόγο πατώντας στην παράδοση βρίσκει ανταπόκριση σε υποσυνείδητες διεργασίες όλων μας. Έτσι η μητριαρχική φιγούρα που δεσπόζει στην τωρινή της αναζήτηση – όχι σαν μορφή αλλά σαν «πολύχρωμο έργο χειρός» - εμπεριέχει τρεις χρόνους: τον παρελθόντα χρόνο της μητέρας της, χρόνο αρχετυπικό και πρωτογενή, έναν χρόνο ενεστώτα, τον χρόνο του ενυπνίου αλλά και της δημιουργίας του έργου κι έναν τρίτο χρόνο -ίσως- το επικείμενο μέλλον – που караδοκεί για να διακόψει τον ύπνο – τον χρόνο της πραγματικότητας. Στα έργα της υπάρχει ένας χρόνος διαρκής και διεσταλμένος. Αντιπαραβάλλω αυτό τον διεσταλμένο και αβίαστο χρόνο με τον βιωματικό μας χρόνο: όσο η χρήση των υπολογιστών και ο σύγχρονος κατακερματισμός της νόησης και της μνήμης αυξάνονται, τόσο η ανάγκη μας για διαρκή χρόνο γίνεται υπόθεση ζωτικής σημασίας. Μέσα από έναν διακριτικό και ήρεμο στοχασμό, μέσα από το παιχνίδι των αντιθέσεων (ήρεμα πρόσωπα – ζωηρόχρωμο κάλυμα), μέσα από την ατέρμονη μάχη για την εξημέρωση των υλικών, κάθε καινούριος κύκλος της Αννίτας προτείνει μια σκέψη διαυγή, στέρεη, ικανή να τιθαसेύσει το φευγαλέο παρελθόν και το αβέβαιο μέλλον.

Τα τρία χαρακτηριστικά του προνομίου να παρακολουθείς το έργο ενός καλλιτέχνη μέσα στο χρόνο, κάνουν ορατή μια πρωταρχική ανάγκη της τέχνης, την ανάγκη για συνέχεια και εξέλιξη του έργου κάθε καλλιτέχνη. Η Αννίτα είναι διαρκώς παραγωγική επί σαράντα περίπου χρόνια και αυτό καθιστά το έργο της πολύτιμο.

Κατερίνα Ευαγγελάκου
Σκηνοθέτης

I have had the good fortune of closely observing Annita's work: from the moment of inception of the first idea, to the emergence of the initial visual gesture, the completion of the composition, the occasional revision of finer details, and on rare occasions, the destruction of an unfortunate piece. While I call it "fortune", the word "privilege" more accurately captures this experience, which is defined by three distinctive characteristics.

The process of completing a work of art is always unique, never repeated twice in the same way. Though the artist remains the same, their ideas deepen, and their vision sharpens, which is why the creation of a new piece or even an entire series always represents a novel contribution. Much like observing a natural phenomenon transforming over time, an artist's creations form a singular oeuvre, embodying both "what is" and "what is yet to come". This multifaceted uniqueness is the first of the three characteristics of the privilege afforded to the observer.

Annita stands unwaveringly at the heart of artistic inquiry—as a woman, a mother, and a daughter—her many roles conversing in harmony. With effortless grace, she weaves experience with memory, emotion with form, materials, the composition, playfulness, gravity, light and shadow: these dissonant elements ultimately come together not as fragmented parts but as a polyphonous ode. Over the many decades I have followed her work, she has remained steadfast, never veering towards the slogans of any transient ideological fad or the allure of facile representation. She insists on listening first to her own "voice" before embarking on a new creative cycle. Throughout her oeuvre, there is a discernible inner whisper that becomes ever more apparent with each exhibition. This whisper is her personal signature and imprint. She does not compel viewers; instead, she invites them with subtlety and sensuality. This is the second defining characteristic that rewards the faithful viewer: the ability to perceive the essence of what the artist allows us to glimpse in fragments, not through ideological con-

structs or declarations, but solely through her work. If the uniqueness of each phase and the whisper of her signature are two of the defining traits of her work, the third one, perhaps the most profound, is the seamless integration of lived experience and intellectual contemplation into a contemporary artistic discourse. The synthesis achieved between the artist's personal anguish and the collective anxieties of people creates a resonance between the two. It appears that Annita's urge to articulate a contemporary visual vocabulary grounded on tradition resonates with subconscious processes within us all. Thus, the matriarchal figure that is dominant in her current explorations—not as a form but as a "vivid handiwork"—encompasses three temporal dimensions: the past of her mother, a time archetypal and primal; the present, a time of dreams and artistic creation; and a third temporal dimension—perhaps the imminent future poised to interrupt our sleep, the time of reality. Her works embody a temporal continuum that is both enduring and expansive. I contrast this expansive and unhurried time with the time of our own experience: as the use of computers and the modern fragmentation of cognition and memory grow, so does our need for enduring time become increasingly vital. Through a subtle and quiet contemplation, through the interplay of contrasts (serene faces juxtaposed with a vibrant covering), through the relentless battle to tame the materials, each of Annita's new creative cycles proposes a lucid and robust perspective, one capable of mastering both the fleeting past and the uncertain future.

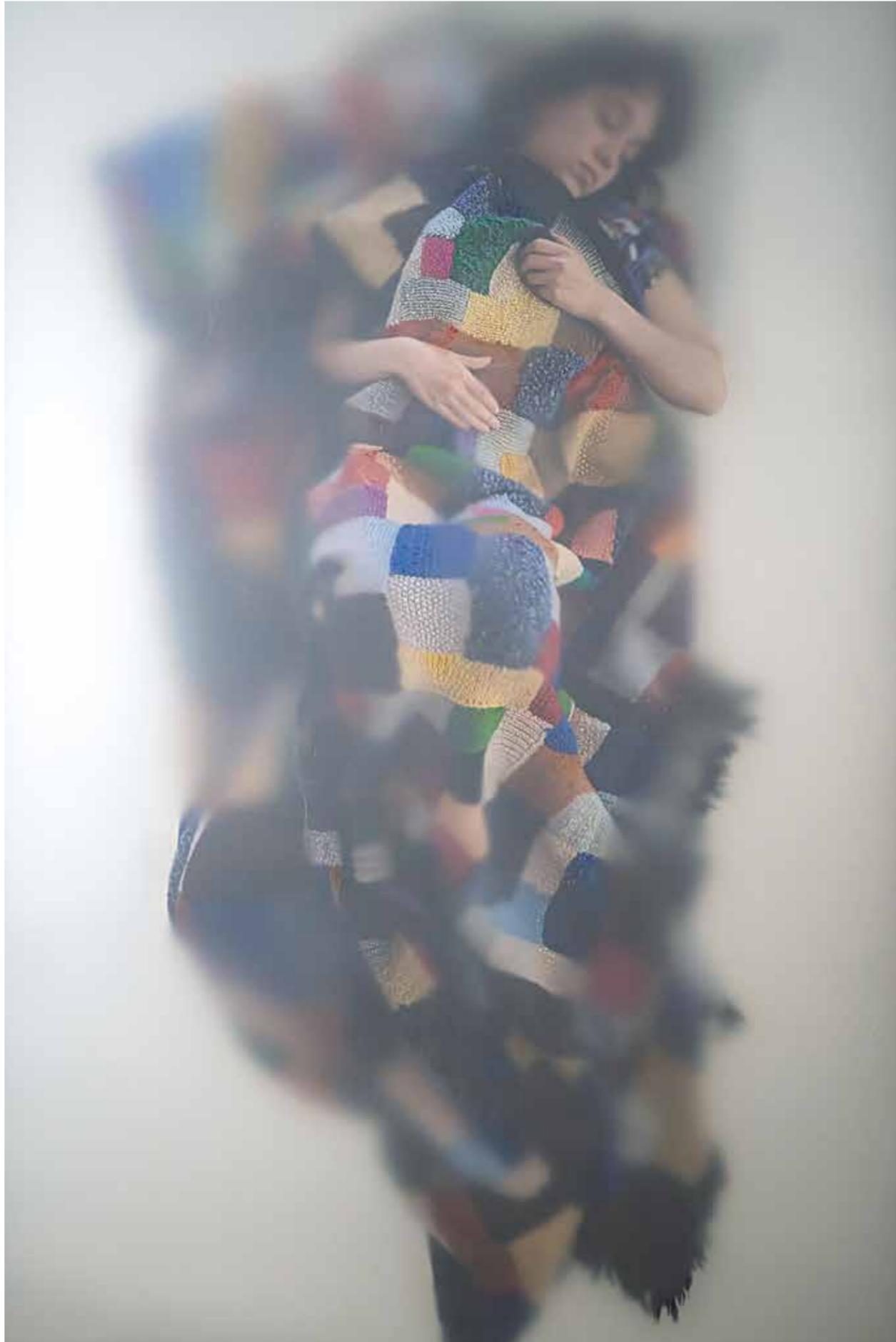
These three characteristics of the privilege allowed to the observer who follows an artist's work over time reveal an essential truth about art: the need both for continuity and evolution in every artist's work. Annita has remained consistently prolific for roughly forty years, and this makes her work truly invaluable.

Katerina Evangelakou
Film director

Η Αννίτα Αργυροηλιοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε στο Deree College (1979-83) και ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1984-89). Από το 2019 διδάσκει εικαστικά στην ΑΣΚΤ. Έργα της υπάρχουν σε Μουσεία Σύγχρονης Τέχνης και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

- 2025 *Mater Faber*, επιμέλεια Γιάννης Μπόλης, αίθουσα τέχνης «εκφραση-γιαννα γραμματοπούλου», Αθήνα
- 2017 *Unspoken*, επιμέλεια Γιάννης Μπόλης, αίθουσα τέχνης «εκφραση-γιαννα γραμματοπούλου», Αθήνα
- 2012 *Λίγο Πριν*, αίθουσα τέχνης «εκφραση-γιαννα γραμματοπούλου», Αθήνα
- 2011 *Πρόθεσις*, επιμέλεια Μαίρη Μιχαηλίδου, Μουσείο Νεοελληνικής Τέχνης, Ρόδος
- 2007 *Θραύσματα*, επιμέλεια Λένα Κοκκίνη, Αίθουσα Τέχνης «Μέδουσα», Αθήνα (μαζί με τις Ιουλία Βεντίκου, Λίνα Μπέμπη)
- 2005 *Φυλακή Φωτός*, οργάνωση: 3η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων, Κάστρο Χίου
- 2000 *Γόνιμη Χώρα*, επιμέλεια Λένα Κοκκίνη, Χώρος Σύγχρονης Τέχνης «Επίκεντρο», Αθήνα
- 1998 *Το Μισό του Ουρανού*, Αίθουσα Τέχνης «Τερακόττα», Θεσσαλονίκη (μαζί με τους Αντρέα Βούσουρα, Λίνα Μπέμπη)
- 1996 *Το Φύλο*, επιμέλεια Λένα Κοκκίνη, Αίθουσα Τέχνης «Μέδουσα+1», Αθήνα
- 1996 *Λέντρα*, Δημοτική Πινακοθήκη Καλαμάτας «Α. Τάσος»
- 1993 *Σχέδια στο Χώρο*, επιμέλεια Χάρης Καμπουρίδης, Αίθουσα Τέχνης «Μέδουσα+1», Αθήνα

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ - ΕΠΙΛΟΓΗ

Η Αννίτα Αργυροηλιοπούλου συμμετείχε σε περισσότερες από 70 ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

- 2024 *Γυναικεία Ζητήματα*, επιμέλεια Μπία Παπαδοπούλου, Πινακοθήκη Δήμου Αθηναίων
- 2024 *Φύση Πάσχουσα*, επιμέλεια Νίνα Φραγκοπούλου, Πινακοθήκη Δήμου Αθηναίων
- 2024 30οί Πλόες: *Προς την χώρα των Εσπερίδων*, επιμέλεια Αθηνά Σχινά, Ίδρυμα Πέτρου και Μαρίκας Κυδωνιέως, Άνδρος
- 2024 *Vanitas-Ιστορίες από το Επέκεινα*, επιμέλεια Γιάννης Μπόλης, MOMus-Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη
- 2022 *Μέδουσα*, επιμέλεια Ελισάβετ Πλέσσα, Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα
- 2021 *Presence-Absence*, επιμέλεια Nela Tonkovic, New Gallery of Visual Arts, Βελιγράδι
- 2021 *Θεωρήματα II: Περί Ιστορίας*, επιμέλεια AICA HELLAS, πρόταση της Λένας Κοκκίνη, Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα
- 2018 *Η Μνήμη της Επανάστασης*, επιμέλεια Γιάννης Μπόλης, Εκθεσιακός χώρος «Νίκος Κεσσανλής», ΑΣΚΤ
- 2018 *Εστιά-ζώ*, επιμέλεια Στρατής Πανταζής, Επταπύργιο, 6η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης
- 2007 *Τόποι* Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα
- 2007 *Woman and Tradition*, επιμέλεια Ευθυμία Γεωργιάδου-Κούντουρα, Αρετή Λεοπούλου, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη
- 1992-94 *Flexible I Pan-European Art*, επιμέλεια Caroline Boot, Ηνωμένο Βασίλειο, Πολωνία, Γερμανία, Ολλανδία
- 1998 *9th International Triennale of Tapestry*, Λοτζ, Πολωνία
- 1990 *Biennale of Young Artists*. Μασσαλία, Γαλλία

Annita Argyrioliopoulou was born in Athens. She studied (1979-1983) at Deree College and painting at the Athens School of Fine Arts (1984-1989). Since 2019, she has been teaching visual arts at the Athens School of Fine Arts. Her works are featured in contemporary art museums and private collections in Greece and abroad.

SOLO EXHIBITIONS

- 2025 *Mater Faber*, curated by Yannis Bolis, “Ekfrasi-Yianna Grammatopoulou” Gallery, Athens
- 2017 *Unspoken*, curated by Yannis Bolis, “Ekfrasi-Yianna Grammatopoulou” Gallery, Athens
- 2012 *Just before*, “Ekfrasi-Yianna Grammatopoulou” Gallery, Athens
- 2011 *Prothesis*, curated by Mary Michailidou, Museum of Modern Greek Art, Rhodes
- 2007 *Fragments*, curated by Lena Kokkini, “Medusa” Art Gallery, Athens (with Ioulia Ventikou and Lina Bebi)
- 2005 *Prison of Light*, organized by the 3rd Ephorate of Byzantine Antiquities, Castle of Chios
- 2000 *Fertile Land*, curated by Lena Kokkini, “Epikentro” Contemporary Art Space, Athens
- 1998 *Half the Sky*, “Terracotta” Art Gallery, Thessaloniki (with Andreas Voussouras and Lina Bebi)
- 1996 *The Gender*, curated by Lena Kokkini, “Medusa+1” Art Gallery, Athens
- 1996 *Trees*, “A. Tassos” Municipal Gallery of Kalamata
- 1993 *Σχέδια στο Χώρο*, επιμέλεια Χάρης Καμπουρίδης, Αίθουσα Τέχνης «Μέδουσα+1», Αθήνα

GROUP EXHIBITIONS - ΕΠΙΛΟΓΗ

Annita Argyrioliopoulou has taken part in over 70 group exhibitions in Greece and abroad, including

- 2024 *Women's matters*, curated by Bia Papadopoulou, Municipal Gallery of Athens
- 2024 *Nature Suffering*, curated by Nina Fragopoulou, Municipal Gallery of Athens
- 2024 30th Ploes: *Towards the Land of Hesperides*, curated by Athena Schina, P. & M. Kydonieos Foundation, Andros
- 2024 *Vanitas-Stories of the Hereafter*, curated by Yannis Bolis, MOMus-Museum of Contemporary Art, Thessaloniki
- 2022 *Medusa*, curated by Elisavet Plessa, Benaki Museum, Athens
- 2021 *Presence-Absence*, curated by Nela Tonkovic, New Gallery of Visual Arts, Belgrade
- 2021 *Theorimata 2: On History*, curated by AICA HELLAS, proposal by Lena Kokkini, National Museum of Contemporary Art-EMST, Athens
- 2018 *The Memory of Revolution*, curated by Yannis Bolis, “Nikos Kessanlis” Exhibition Hall, Athens School of Fine Arts
- 2018 *Estia Zo*, curated by Stratis Pantazis, Heptapyrgion-Yedi Kule, 6th Thessaloniki Biennale of Contemporary Art
- 2007 *Places*, Benaki Museum, Athens
- 2007 *Woman and Tradition*, curated by Efthymia Georgiadou-Kountoura and Areti Leopoulou, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki
- 1992-94 *Flexible I Pan-European Art*, curated by Caroline Boot, United Kingdom, Poland, Germany, Netherlands
- 1998 *9th International Triennale of Tapestry*, Lodz, Poland
- 1990 *Biennale of Young Artists*. Marseilles, France

σ. 2

Καλλιόπη 2022.

Μικτή τεχνική: σχέδιο, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 100 x 9 εκ.

σ. 6

Χωρίς Τίτλο 2023.

Γλυπτό. Συρματινή ύφανση από μπρούτζο. 140 x 90 x 90 εκ. (κατά προσέγγιση)

σ.11

Χωρίς Τίτλο 2025.

Μικτή τεχνική: ψηφιακή εκτύπωση, ακρυλικά, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 66 x 8 εκ.

σ. 12

Χωρίς Τίτλο 2025.

Μικτή τεχνική: ψηφιακή εκτύπωση, ακρυλικά, κατασκευή, πλέξιγκλας, 121 x 100 x 9 εκ.

σ. 16

Χωρίς Τίτλο 2024.

Μικτή τεχνική: ψηφιακή εκτύπωση, ακρυλικά, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 100 x 9.5 εκ.

σ.19

Χωρίς Τίτλο 2024.

Μικτή τεχνική: ψηφιακή εκτύπωση, ακρυλικά, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 100 x 9 εκ.

σ. 20, 21

Κική 2021. Γλυπτό.

Σύρματινη ύφανση από μπρούτζο και νήματα. 120 x 120 x 40 εκ. (κατά προσέγγιση)

σ. 22

Χωρίς Τίτλο 2024.

Μικτή τεχνική: ψηφιακή εκτύπωση, ακρυλικά, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 80 x 7 εκ.

σ. 24

Χωρίς Τίτλο 2024.

Μικτή τεχνική: ψηφιακή εκτύπωση, ακρυλικά, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 79 x 8 εκ.

σ. 29

Χωρίς Τίτλο 2024.

Μικτή τεχνική: σχέδιο, κατασκευή, πλέξιγκλας, 150 x 82 x 8 εκ.

p. 2

Kalliopi 2022.

Mixed media: drawing, construction, plexiglass, 150 x 100 x 9 cm

p. 6

Untitled 2023.

Sculpture: woven bronze wire, 140 x 90 x 90 cm (approximately)

p.11

Untitled 2025.

Mixed media: digital print, acrylics construction, plexiglass, 150 x 66 x 8 cm

p. 12

Untitled 2025.

Mixed media: digital print, acrylics construction, plexiglass, 121 x 100 x 9 cm

p. 16

Untitled 2024.

Mixed media: digital print, acrylics construction, plexiglass, 150 x 100 x 9.5 cm

p.19

Untitled 2024.

Mixed media: digital print, acrylics construction, plexiglass, 150 x 100 x 9 cm

p. 20, 21

Kiki 2021. Sculpture:

woven bronze wire, threads. 120 x 120 x 40 cm (approximately)

p. 22

Untitled 2024.

Mixed media: digital print, acrylics construction, plexiglass, 150 x 80 x 7 cm

p. 24

Untitled 2024.

Mixed media: digital print, acrylics construction, plexiglass, 150 x 79 x 8 cm

p. 29

Untitled 2024.

Mixed media: drawing, construction, plexiglass, 150 x 82 x 8 cm

Αννίτα Αργυροηλιοπούλου

Mater Faber

Έκφραση-

Γιάννα Γραμματοπούλου

21 Φεβρουαρίου–22 Μαρτίου 2025

Επιμέλεια έκθεσης

Γιάννης Μπόλης

Σχεδιασμός καταλόγου

Βάσω Αβραμοπούλου / A4_design

Φωτογράφιση έργων

Γιώργος Αργυροηλιόπουλος

Εκτύπωση

Γ. Κωστόπουλος

© 2025

Για την έκδοση και τα έργα:

Αννίτα Αργυροηλιοπούλου

Για το εισαγωγικό κείμενο:

Γιάννης Μπόλης

Annita Argyroiliopoulou

Mater Faber

Ekfrasi - Yianna Grammatopoulou

Art Gallery

21 February–22 March 2025

Curator

Yannis Bolis

Catalogue artistic design

Vasso Avramopoulou / A4_design

Photographs of the works

Giorgos Argyroiliopoulos

Printing

G. Kostopoulos

© 2025

For the catalogue and the works:

Annita Argyroiliopoulou

For the introductory text:

Giannis Bolis

MATER FABER

ΑΝΝΙΤΑ ΑΡΓΥΡΟΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

εκφραση
γιάννα γραμματισπούλου